Quaresma - Quart diumenge



Per DavidG el dl., 09/03/2026 - 17:00

1 Sa 16,1.6-7.10-13a
Ef 5,8-14)
Jn 9,1-41

Déu il·lumina la vida quan més convé i quan menys s'espera. Poc s'imaginava el més petit dels fills de Jesè que el profeta Samuel l'ungís rei d'Israel. Aquell dia, el costum va dur David a conduir el ramat cap a les pastures i l'aigua viva. Així, seguia sumant dies a l'instant que el duria a esdevenir un fill digne de les esperances del seu pare. Aquell dia, però, va haver-hi un abans i un després. El profeta Samuel entén que és el més petit, el qui no comptava en la tria, David, aquell que Déu elegeix. Aboca sobre ell l'oli, l'ungeix i l'Esperit del Senyor hi fa estada. Des d'ara David ja no pasturarà més ovelles sinó que esdevindrà rabadà del Pastor etern.

Molts de nosaltres també vam ser ungits, batejats, revestits de Crist, de ben petits quan menys ho esperàvem i quan més ens convenia. Amb el baptisme, vam rebre un nom com un encàrrec i vam rebre l'amor de Déu a través de la mirada dels nostres. A partir d'aquell moment, el temps deixava de ser acumulació d'instants per a esdevenir plenitud de la presència de Déu en el nostre entorn. Déu seguia il·luminant el nostre món sense que nosaltres ens adonéssim que començàvem a reflectir la llum eterna del Pare.

Un cec de naixement és metàfora d'una vida que mai ha captat la llum del món. Per això, la vida del cec de l'Evangeli esdevé oportunitat perquè es revelin en ell les obres de Déu, la glòria del Pare del Cel. Amb la saliva, el fang i l'encàrrec de Jesús de rentar-se a la piscina de Siloè, el cec surt de la seva ceguesa de naixement i manifesta a tothom, qui li pregunta, que ara ja hi veu.

Tants signes de vida hi ha al nostre voltant i no ens adonem de la meravella de l'existència! Sols quan ens manca la salut, l'afecte, l'enteniment, és quan ens adonem de les lluminàries que van trencant penombres. Quan hi veiem ens convé aferrar-nos a l'agraïment al Déu de la llum. Quan no ni veiem ens convé aferrar-nos-hi també, esperant que, tard o d'hora, hi veurem millor que abans de la ceguesa.

Però encara ens cal ser més agosarats i donar un altre pas. Ens caldrà reconèixer Aquell qui és l'esclat de Déu enmig del mon. Qui ha fet sortir de la tenebra el que es sentia oprimit per la culpa des de la seva naixença? Potser Jesús? Però ell, com gosa fer les obres de Déu en el dia del repòs de Déu? Com gosa esmenar Déu en dissabte, dia de la seva glòria? Això esdevé massa escandalós per als escribes i fariseus. Sols Déu mateix pot esmenar-se a sí mateix. O és que potser Déu en Jesús s'està fent tan proper a nosaltres com mai no podríem imaginar? Es Déu qui camina en les passes de Jesús? Es Déu qui ens acompanya? Déu ho vol seguir fent pel seu Esperit? Sabrem sortir de les categories més pretèrites on hem encaixat Déu?

Els contemporanis de Jesús no ho saberen fer. La presència del Déu de Jesús havia de travessar la mort i davallar en la Pentecosta. En la seva absència es quan es fa presència per sempre tot allò del que havia parlat amb fets i paraules. Nosaltres haurem de ser el nou cos i la sang de Crist per al món.

Vivim contents perquè ja hem entès la plenitud de la llum que se'ns dona en Jesús. Vivim contents, mentre travessem la Quaresma esperant la novetat.

Fotografia: Victor Aguayo

ETIQUETES
LLUM VISTA NOVETAT